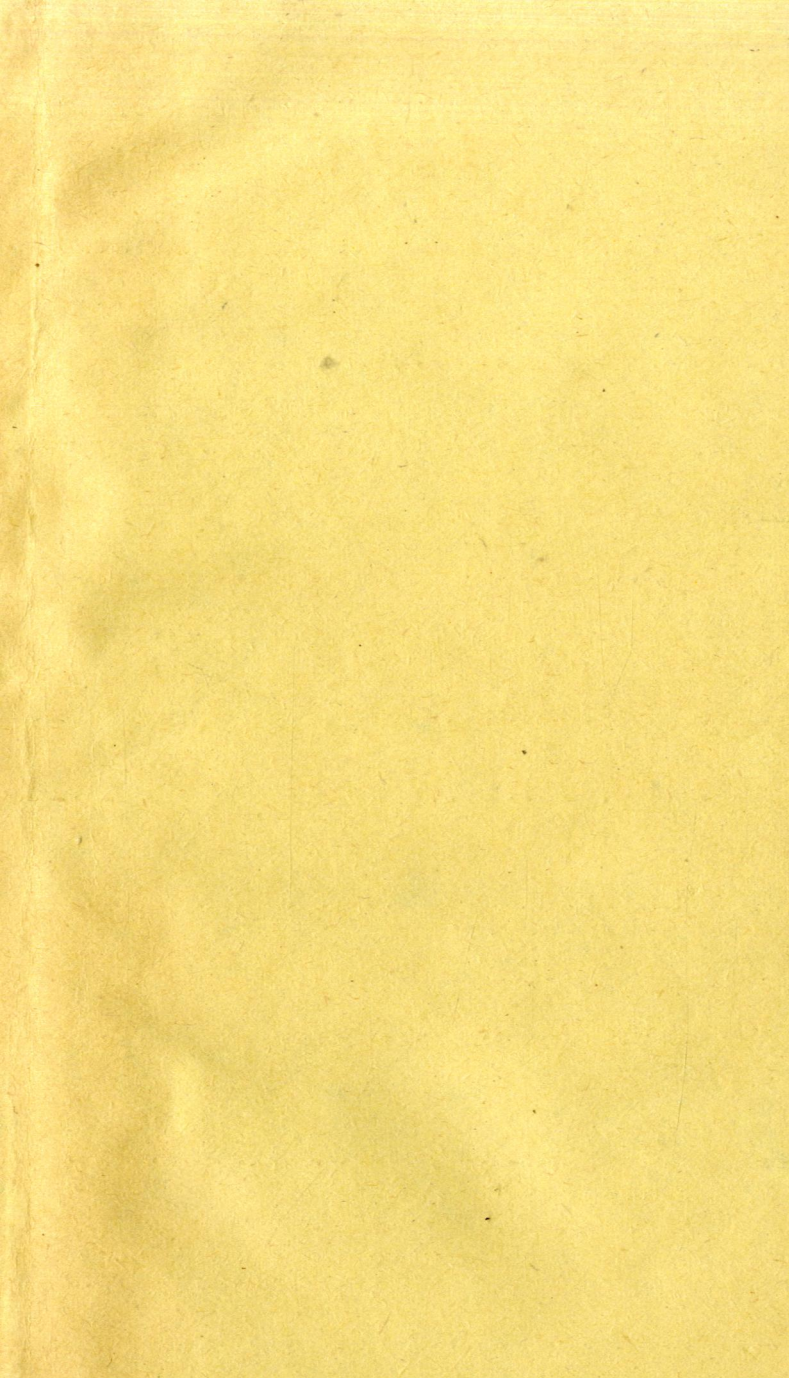

Л. Франко

Казки

І. ФРАНКО

КАЗКИ

(176)

ВИДАВНИЦТВО „КНИГОСПІЛКА”
КНІВ-1923.

0-043501

~~32475~~

~~21456~~

Ів. Франко

КАЗКИ

32475

ФАРБОВАНИЙ ЛИС
ВІЙНА МІЖ ПСОМ І ВОВКОМ

МАЛЮНКИ І ОВГОРТКА ХУДОЖ. П. ЛАПІНА.

„КНИГОСПІЛКА“

Київ. 1923.

223 42

Львівська Філія
Бібліотеки АН-УРСР

223 ср

Друковано три тисячі примірників.

Друкарня Київської Філії „Книгоспілки“, вул. Короленка 43.

РУП — Київ.

Жив собі в однім лісі Лис Микита, хитрий-прехитрий. Кілька разів гонили його стрільці, травили його Псами, наставляли на нього паски, або підкидали йому затроєного мяса, нічим не могли йому доїхати хінця. Лис Микита насміхався собі з них, обминав усякі небезпеки, ще й інших своїх товаришів остерігав. А вже як вибрався на лови—чи то до курника, чи до комори, то не було смілішого, вигадливішого та зручнішого злодія від нього. Дійшло до того, що він не раз у білий день вибрався на польовання і ніколи не вертався з порожніми руками.

Це незвичайне щастя і та його хитрість зробили його страшенно гордим. Йому здавалося, що нема нічого неможливого для нього.

— Що ви собі думаєте!—величався він перед своїми товаришами.—Досі я ходив по селах, а завтра в білий день піду до міста і просто з торговиці курку вкраду.

— Ет, іди не говори дурниць!— уговкували його товариші.

— Що, дурниць! А ну побачите!— решетився Лис.

— Побачимо, або й не побачимо. Там Пси купами по вулицях ходять, то вже хіба б ти перекинувся в Блоху, щоб тебе не побачили і не роздерли.

— Отже побачите, і в Броху не перекинуся і не роздеруть мене!— товк своє Лис і поклав собі міц—зараз завтра, в сам торговий день, побігти до міста і з торговиці вхопити курку.

Але цим разом бідний Микита таки перечислився. Поміж коноплі та кукурузи він заліз безпечно аж до передмістя; огородами, перескакуючи плоти та ховаючись між яриною, дістався аж до середини міста. Але тут біда! Треба було хоч на коротку хвилю вискочити на вулицю, збігати на торговицю і вернутись назад. А на вулиці і на торговиці крик, шум, гармідер, вози скриплять, колеса туркочуть, коні гримлять копитами, свині квичуть,—одним словом клекіт такий, якого наш Микита і в сні не бачив і в горячці не чув.

Але що діяти! Наважився, то треба кінчити те, що зачав. Посидівши пару годин у бур'яні коло плота, що притикався до вулиці, він освоївся трохи з тим гамором. Позбувшись першого страху, а надто роздивившись потрохи куди і як найліпше бігти, щоб досягнути свою ціль, Лис Микита набрав відваги, розбігся і одним духом скочив через пліт на вулицю. Вулицею йшло і їхало людей багато, стояла курява. Лиса мало хто й запримітив, і нікому до нього не

було діла. От Пес та Пес—думали собі люде. А Микита тому й рад. Знітився, стулився та ровом як не чкурне просто на торговицю, де довгим рядом сиділи жінки, держачи на решетах, у кошах і кобелях на продаж яйця, масло, свіжі гриби, полотно, сім'я, курей, качок і інші такі гарні річі.

Але не встиг він добігти до торговиці, коли йому назустріч біжить Пес, з іншого боку надбігає другий, а там бачить третього. Псів уже наш Микита не здурить. Зараз занюхали, хто він, загарчали та й як не кинуться до нього! Господи, яке страхіття! Наш Микита скрутився, мов муха в окропі; що тут робити? Куди дітися? Не довго думаючи, він шмигнув у найближчі одчинені сіни, а з сіней на подвір'я. Скулився тут і роздивляється, куди б то сховатися, а сам надслухує, чи не біжать Пси. Ого! Чути їх! Уже близько! Бачить Лис, що на подвір'ю в куті стоїть якась діжа. От він не довго думаючи, скік у діжу та й сховався.

Щастя мав, бо ледве він шез у діжі, як надбігли Пси цілою купою, дзявкаючи, гарчачи, нюхаючи.

— Тут він був! Тут він був! Шукайте його!—кричали передні.

Ціла юрба кинулася по тісненькім подвір'ю по всіх закутках, порпають, нюхають, дряпають—Лиса а ні сліду нема. Кілька разів підходили й до діжі, але негарний запах, який ішов від неї, відгонював їх. Вкінці не знайшовши нічого, вони побігли далі. Лис Микита був урятований.

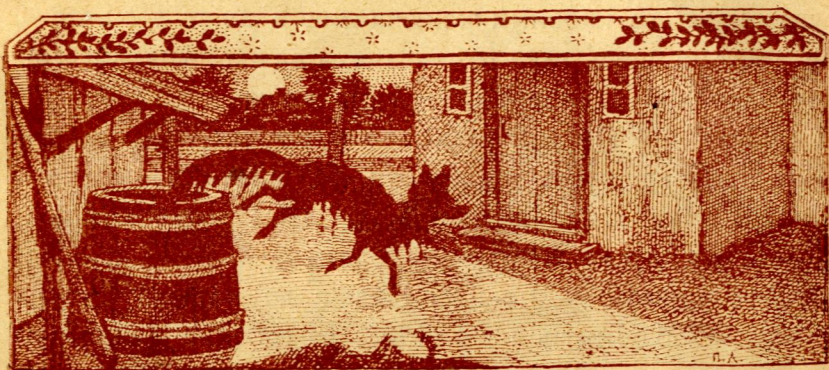
Урятований, але як!

В діжі, що так несподівано стала йому в пригоді, було більше як до половини синьої, густо на олії розведеної фарби. Бачите, в тім домі жив маляр, що малював покої, паркани та садові лавки.

Власне завтра мав малювати якийсь великий шмат паркану і відразу розвів собі цілу діжу фарби та й поставив її в кутку на подвір'ї, щоб мати на-завтра готову. Вскочивши в цю розчину, Лис Микита в першій хвилі занурився в неї з головою і мало не задушився. Але потім, діставши задніми ногами дна бочки, став собі так, що все його тіло було затоплене в фарбі, а тільки морда, також синьо помальована, трошечки вистирчала з неї. Отак він вичекав, поки минула страшна небезпека. Серце у бідолахи билосся сильно, голод крутив кишки, запах олії майже душив його, але що було діяти! Добре, що живий! Та й то ще хто знає, що буде. А ну ж надійде господарь бочки і застане його тут?

Але й на це не було ради. Майже вміраючи зо страху, бідний Лис Микита мусів сидіти в фарбі тихо аж до вечора, знаючи добре, що як тепер, у таких строю появився на вулиці, то вже не Пси, але люде кинуться за ним і не пустять його живого. Аж коли смерклося, Лис Микита прожогом вискочив із своєї незвичайної купелі, перебіг вулицю і неспостережений ніким ускочив до садка, а відци бур'янами, через плоти, через капусти та кукурузи чкурнув до ліса. Довго ще тяглися за ним сині сліди, поки фарба не обтерлася трохи або не висохла. Вже добре стемніло, коли Микита добіг до ліса і то не в тім боці, де була

його хата, а геть в протилежнім. Був голодний, змучений, ледве живий. До-дому треба було ще бігти зо

дві милі, але на це у нього не ставало вже сили. Покріпившись трохи кількома яйцями, що знайшов у гнізді Перепелиці, він ускочив у першу ліпшу порожню нору, розгорнув листя, зарився в ньому з головою і заснув справді як по купелі.

Чи пізно чи рано встав він на другий день, цього вже в книгах не записано, — досить, що вставши з твердого сну, позіхнувши смачно і сплюнувши тричі в той бік, де вчора була йому така немила пригода, він обережненько, лисячим звичаєм, виліз із нори. Глип-глип! нюх-нюх! Усюди тихо, спокійно, чисто. Заграло серце в Лисячій груді.—Сама добра пора на польовання!—подумав. Але в тій хвили зирнув на себе. Аж скрикнув неборачисько.—А це що таке? З переляку він кинувся тікати, але ба, сам від себе не втечеш! Зупинився і знову придивляється: та невже це я сам? Невже це моя шерсть, мій хвіст, мої ноги?

Ні, не пізнає, не пізнає та й годі! Якийсь дивний і страшний звір, синій-синій, з препоганим запахом, покритий не то лускою, не то якимись колючими гузами, не то їжовими колючками, а хвіст у нього — не хвіст, а щось таке величезне, а важке, мов довбня, або здоровий ступернак, і також колюче.

Став мій Лис, оглядає те чудовище, що зробилося з нього, обнюхує, пробує обтріпатися — не йде. Пробує обкачатися в траві — не йде! Пробує дряпати з себе ту луску пазурами — болить, але не пускає! Пробує лизати — не йде! Надбіг до калюжі скочив у воду, щоб обмитися з фарби, — де тобі! Фарба олійна, через ніч у теплі засохла добре, не пускає. Роби, що хочеш, небоже Микито.

В тій хвилі де не взявся Вовчик-братік. Він ще вчора був добрий знайомий нашого Микити, але тепер, побачивши нечуваного синього звіря, всього в колючках та гузах і з таким здоровенним, мов із міді вилитим хвостом, він аж завив з переляку, а отямившись як не пішов утікати, ледве хлипає! Здибав у лісі Вовчицю, далі Медведя, Кабана, Оленя — всі його питають, що з ним, чого так утікає, а він тільки хлипає, баньки витріщив та знай тільки лепече.

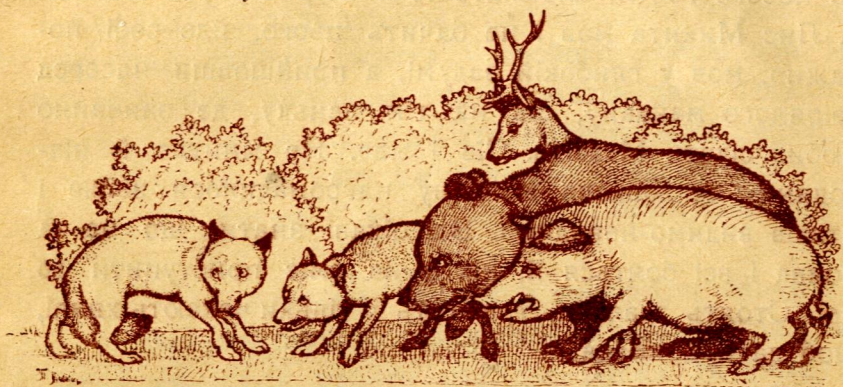
— Он там! он там! Ой, та й страшно ж! Ой, та й люте ж!

— Та що, що таке? — допитують його свояки.

— Не знак! Не знаю! Ой, та й страшенно ж!

Що за диво! Зібралось довкола чимало звіря, заспокоюють його, дали води напиться, мавпа Фрузя вистригла йому три жменьки волосся з між очей і

пустила на вітер, щоб так і його переполох розвіявся, але де тобі,—все дарма. Бачучи, що з Вовком непо-

радна година, звірі присудили йти їм усім у той бік, де показував Вовк, і подивитися, що там таке страшне. Підійшли до того місця, де все ще крутився Лис Микита, зирнули собі, та й кинулися вростіч. Де-ж пак! Такого звіря ні видано, ні чувано, від коли світ світом і ліс лісом. А хто там знає, яка у нього сила, які в нього зуби, які кіхті і яка його воля?

Хоч і як тяжко турбувався Лис Микита своєю новою подобою, а все таки він добре бачив, яке вражіння зробила та його подоба зразу на Вовка, а оце тепер і на інших звірів.

— Гей,—подумав собі хитрий Лис,—та це не кепсько, що вони мене так бояться! На цім можна добре виграти. Стійте лишень, я вам покажу себе!

І піднявши вгору хвіст, надувшись гордо, він пішов у глиб лісу, де знав, що є місце сходин для всієї лісової людности. Тимчасом гомін про нового, нечуваного і

страшного звіря розійшовся геть по лісі. Всі звірі, що жили в тім лісі, хотіли хоч здалека придивитися до нового гостя, але ніхто не смів приступити ближче. А Лис Микита мов і не бачить цього, йде собі поважно, мов у глибокій задумі, а прийшовши насеред звірячого майдану, сів на тім пеньку, де звичайно любив сідати Медвідь. Сів і жде. Не минуло й півгодини, як довкола майдану нагромадилося звірів і птахів видимо-невидимо. Всі цікаві знати, що це за поява і всі бояться її, ніхто не сміє приступити до неї. Стоять здалека, тремтять і тільки чекають хвилі, щоб дати дряпака.

Тоді Лис перший заговорив до них ласкаво:

— Любі мої! Не бійтеся мене! Приступіть ближче, я маю вам щось дуже важне сказати.

Але звірі не підходили і тільки Медвідь, ледве переводячи дух, запитав:

— А ти ж хто такий?

— Приступіть ближче, я вам усе розповім, — лагідно і солодко говорив Лис. Звірі трохи наблизилися до нього, але зовсім близько не важились.

— Слухайте, любі мої, — говорив Лис Микита, —

тіштися! Сьогодні рано святий Миколай улівив мене

з небесної глини—придивіться яка вона блакитна! і ожививши мене своїм духом, мовив:

— Звірі Остромисле! В звірячім царстві запанував нелад, несправедливий суд і неспокій. Ніхто там непевний свого життя і свого добра. Іди на землю і будь звірячим царем, заводь лад, суди по правді і не допускай, щоб хто кривдив моїх звірів!

Почувши це звірі аж у долоні сплеснули.

— От гаразд! Так це ти маєш бути наш добродій, наш царь?

— Так, дітоньки,—поважно мовив Лис Микита.

Нечувана радість запанувала в звірячім царстві. Зараз кинулися робити порядки. Орли та Яструби наловили курей, Вовки та Медведі нарізали овець, телят і нанесли цілу купу перед нового царя.

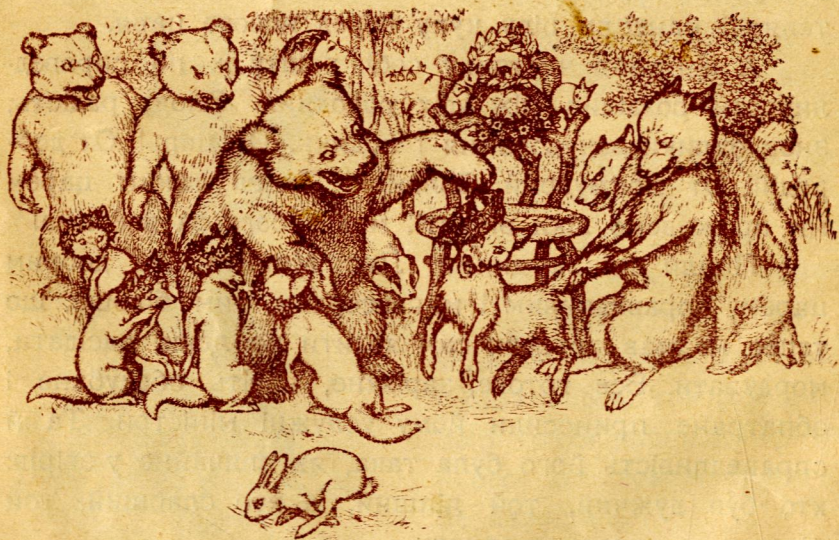
А він узяв часточку собі, решту ж по справедливості розділив між усіх голодних. Знову радість, знов оклики зачудовання і подяки. От царь! От добродій! От премудрий Соломон! Та за таким царем ми проживемо віки вічні, мов у бога за дверима!

Пішли дні за днями. Лис Микита був добрим царем, справедливим і мягкосердим, тим більше, що тепер не мав потреби сам ходити на лови, засідати, мордувати. Все готове, зарізане, навіть обскубане і обпатране приносили йому услужні міністри. Та й справедливість його була така, як звичайно у звірів: хто був дужчий, той ліпший, а хто слабший, той ніколи не вигравав справи.

Жили собі звірі під новим царем зовсім так, як і без нього: хто що зловив або знайшов, той їв, а хто

не зловив, той був голоден. Кого вбили стрільці, той мусів згинутися, а хто втік, той був радий, що живе. А про те всі були дуже раді, що мають такого мудрого, могутнього і ласкавого царя, а надто так неподібного до всіх інших звірів.

І Лис Микита зробившись царем, жив собі як у бога за дверима. Тільки одного боявся, щоб фарба не зішла з його шерсти, щоби звірі не пізнали, хто він є поправді. Для того він ніколи не виходив у дощ, не йшов у гушавину, не чухався і спав тільки на м'якій перині. І взагалі він пильнував, щоб нічим не зрадити перед своїми міністрами, що він є Лис, а не звір Остромисл.

Так минув рік. Надходили роковини того дня, коли він настав на царство. Звірі надумали святку-

вати врочисто той день і справити при тій нагоді великий концерт. Зібрався хор з Лисів, Вовків, Медведів, уложено чудову кантату, і вечером по великих процесіях, обідах і промовах на честь царя хор виступив і почав співати. Чудо! Медведі ревли басом, аж дуби тряслися. Вовки витягали сольо, аж око в'януло. Але як молоді Лисички в народніх строях задзявкотіли тоненькими тенорами, то царь не міг витримати. Його серце було переповнене, його обережність заснула, і він піднявши морду, як не задзявкає й собі по лисячому!

Господи! Що сталося? Всі співаки відразу затихли. Всім міністрам і слугам царським відразу мов полуда з очей спала. Так це Лис! Простісінький, фарбований Лис! Ще й паскудною олійною фарбою фарбований! Тьфу! А ми собі думали, що він не знати хто такий! Ах ти, брехуне! Ах ти, ошуканче!

І не тямлячи вже а ні про його добродійства, а ні про його величну мудрість, а люті тільки за те, що так довго давали йому дурити себе, всі кинулися на нещасного Лиса Микиту і розірвали його на шматочки.

Був собі раз у господаря Пес, що жив у великій приязні з Вовком. Зійдуться бувало на краю ліса під старим дубом та й балакають собі то про се, то про те: Пес оповідає Вовкові, що чувати в селі, а Вовк Псові розказує лісові новини.

Раз якось и каже Вовк до Пса:

— Слухай, Гривку. Я чув, що у твого господаря Свиня має молоді.

— Це правда. Дванадцятєро поросят привела. Гарні такі, кругленькі, рожевенькі, аж лєбо дивитися.

— Ай, ай, ай!—зацмокав Вовк.—Аж мені слина на язык набігає. Дванадцятєро кажеш? Ах, мушу ще цеї ночі навідатися до них.

— Ні, Вовчику,—мовив Пес.—Не роби цього! Пам'ятаєш, яка була умова межи нами? Будемо собі приятелями, я тобі буду розповідати все, що є нового в селі, але ти за це не смієш ніколи ходити до мого господаря. Раз ти йому шкоду зробиш, то й нашій приязні аминь.

— Е, що—мовив Вовк—про таку дурницю мали б ми сваритися? Адже дванадцятро поросят! Навіть значно не буде, як я одно або двоє схрупаю.

— Ні, Вовчику,—остерігав Пес,—не ходи до нас. Готова бути біда.

— Яка біда? Не бійся! Я так легесенько залізу до хліва, так делікатно там справлюся, що ніхто й не почує.

— Але я почую.

— Ти? Але-ж надіюсь, що ти будеш сидіти тихо, не схочеш видавати свого приятеля.

— Добре тобі говорити!—сумно мовив Пес.—Не видавати приятеля! Але-ж господарь ще більший мій приятель, дає мені їсти, то як же мені байдуже дивитися на його шкоду? І що він скаже мені (потому?

— Роби як знаєш,—мовив Вовк,—а 'я мушу до твоїх Свиней навідатися і раджу тобі сидіти тихо.

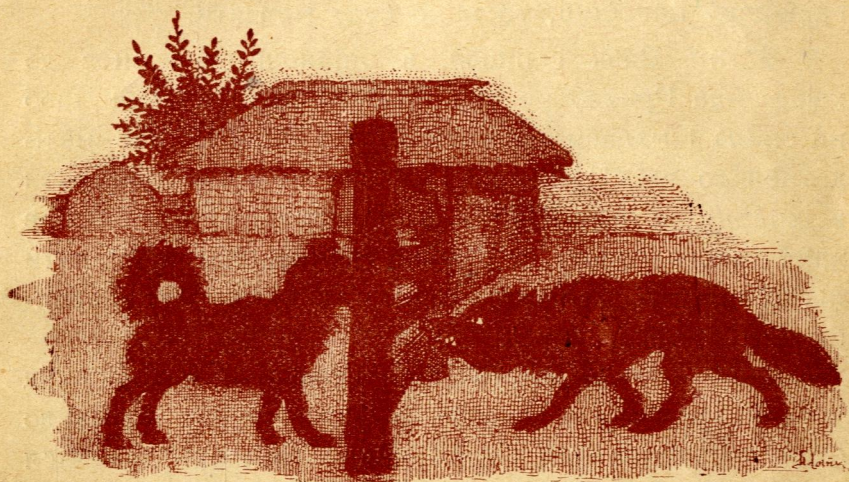
Надійшла ніч. Вовк додержав слова, приплівся з ліса та й суне просто до хліва. Побачив це Пес та міркує собі:

— Що мені робити? Зажду трохи. Коли Вовк справді справиться тихо, то нехай собі робить що хоче. Але при найменшій крикові в хліві і я не буду мовчати.

І справді, ледве Вовк крізь шпарку пропхався до хліва, почула його Свиня та як закричить! Поросята собі як не завищать, а Пес, почувши це, як не загавкає, як не завие! Посхачувалися господарі та до хліва, аж там Вовк. Кинулися на нього, і поки неборак успів назад шмигнути крізь шпарку, всипали йому такого

бобу, що пару день нікуди не ходив, тільки лежав у лісі та вилизувався.

Пес не ходив уже на край ліса з Вовком на розмову, але по якімось часі Вовк сам вечером прийшов до нього, став за ворітьми та й каже:

— Ага, Гривку! Такий то ти добрий приятель. Чекай, чекай! Не забуду я тобі цього!

— А хіба я не казав тобі, щоб ти не йшов до могого господаря?—мовив Гривко.

— А хіба я не велів тобі мовчати?—огризнувся Вовк.

— Але ти казав, що справишся тихо в хліві, пригадуєш? Поки було тихо, я мовчав. На що-ж ти зайшов у сварку зі Свинею?

— Та який там біс заходив з нею в сварку?—люто буркнув Вовк.—Ледве я до хліва, а вона в крик. Але я не я буду, коли їй це подарую. Слухай.

Гривку, не роби дурниць! Дай мені слово що будеш мовчати, а я прийду сьогодні вночі до Свині в гостину.

— Про мене приходь,—мовив Гривко,—тільки пам'ятай, щоб у хліві було тихо. Скоро там найменшого гармідеру наробиш, то я не буду мовчати.

З тим Вовк і пішов, а опівночі суне знов до хліва. Але Гривко не дурний був і шепнув Свині, щоб не спала і малася на осторозі, бо Вовк обіцав навідатися до неї. Ще Вовк і голови не встиг просунути в шпárку, а вже Свиня з поросятами наробила в хліві такого репету, а Гривко так жалібно почав вити під хатніми вікнами, що Вовк чим дужче мусів драпцювати до ліса.

Знов минуло кілька день. Гривко не виходив під дуба на розмову з Вовком, а Вовк не приходив до Свині навідуватися. Аж одного вечора дивиться Гривко—стоїть Вовк за ворітьми і махає до нього. Підійшов ближче.

— А що, Гривку,—каже Вовк ніби ласкаво,—чому не виходиш під ліс? Забув про старого приятеля? Не кортить тебе побалакати?

— Не кортить,—каже Гривко.

— Ах ти, Юдо! Ах ти, Скаріоте!—крикнув на нього Вовк.—Ти думаєш, що я тобі подарую? Думаєш, я не знаю, що ти остеріг Свиню? Але чекай, вийдеш ти мені колись за ворота, а вже не я буду, коли не підстережу тебе! А тоді, будь певен, поти твого життя!

— Га, що-ж діяти,—мовив Гривко.—Раз мати

родила, раз і вмірати треба. Я то й знав, що наша приязнь не довговічна. Але пам'ятай же й ти, Вовче, що я й тебе можу підстерегти і підвести на біду.

— Ах ти, собаче покоління!—лютував Вовк за ворітьми.—Ти ще смієш мені грозити? Зараз мені ладься зо мною на війну! Побачимо, чия возьме. Від нині на третій день маєш мені ставитися зі своїм лицарством коло дуба на поляні. Розумієш! А як не станеш, то горе тобі! Я зі своїми лицарями прийду сюди, витягнемо тебе за вуха з твоєї собачої буди і розірвемо на шматочки.

З тим Вовк і пішов. Прибігши до ліса, він подався просто до Медвежої гаври, і ставши перед Медведем поклонився йому чемно та й каже:

— Слухайте, вуйку Бурмило, я до вас з великим проханням. Зайшла у мене сварка з Псом Гривком і я видав йому війну. Так чи не були б ви ласкаві стати мені до помічі?

— Розуміється, розуміється, що стану!—відповів Медвідь.—Цьому драбузі давно вже пора зробити кінець.

Радісний побіг Вовк далі і здибав дикого Кабана.

— Слухайте, старику Порилигу, — мовив Вовк. — Станьте мені до помічі! Через три дні у мене велика війна з Псом, то я збираю що найчільніше лицарство.

— Гаразд, гаразд, — відказав Кабан. — Стану напевне.

На третього покликав Вовк ще Лиса Микиту. Поміркували разом, що вже досить мають сили, а коли настав умовлений день битви, пішли під дуба, дожидаючи ворога.

Тимчасом Пес Гривко тяжко зажурився, почувши, як Вовк викликає його на війну.

— Що мені на світі робити? — думав він собі. — І яких мені лицарів кликати на цю війну? Ні, мабуть, доведеться таки пропасти.

Оттак думав бідний Гривко день, думав другий день і нічого не міг видумати. Вже й їда його не бере, звів голову і ходить мов сам не свій.

— Ей, Гривку, а тобі що таке?—окрикнув його Кіт Мурко, його добрий товариш і приятель.

— Ет, що тобі говорити!—нерадо відказав Гривко.—Нещастя моє, та й годі і ти напевне мені не допоможеш.

— Ну, говори, говори!—настоював Мурко.—Поможу не поможу, а бодай розважу твою тугу.

Гривко розповів Муркові про свою пригоду з Вовком.

— Не турбуйся, братіку,—мовив Мурко.—Я тобі стану до помочі. Іди тільки, поклич іще Гусака і Качура, то маю надію, що ми не постидасмося в тій війні.

Послухав Гривко розумної ради, запросив Качура і Гусака, а ті обіцяли йому свою поміч у війні.

Настав умовлений день. Ще не світ, не зоря, вирушив Гривко зі своїм лицарством на війну. Передом іде Гусак і геґе в-одно, точнісінько мов у барабан б'є: тра-та-та! тра-та-та! За ним рядом маширують Гривко і Мурко, попіднімавши вгору хвости, мов вояки карабіни, а ззаду іде Качур, та все головою до землі никає і розсудливо приговорює: так-так-так! так-так-так!

Вовк тимчасом дожидаючи ворогів, звелів Мед-

ведеві вилізти на дерево і уважати на прихід ворожого війська та сповістити решту товариства, яке воно. Лис Микита став напереді і підняв свій хвіст як прапор; Вовк стоїть під дубом, а Кабанові веліли заритися в купу листя і там сидіти в засідці, щоби в рішучій хвилі міг наробити постраху між ворогами. Ось показалося вороже військо.

— Слухайте, братчики!—говорить з дерева Медвідь.—Ідуть уже, йдуть наші вороги! Та й страшні ж! Попереду барабанщик іде—чуєте, як барабанить?

— Чуємо—з острахом промовили лицарі.

— А за ними ідуть два люті стрільці з карабінами.

— Ой, лишенько!—скрикнули в один голос Вовк і Лис.—Буде по нас!

— А ззаду якийсь чарівник іде, тим стрільцям духа додає, мабуть кулі за ними збирає та все вниз показує і говорить: так, так, так!

— Ой, це він на мою душу важить!—простогнав Кабан, лежачи під листям.

— Що-ж робити, братчики? — промовив Вовк.—Не гарно ж нам утікати з війни, навіть не спробувавши бою. А ну, тільки сміло на них!

Але не встиг він скінчити своєї промови, коли Кіт побачивши здалека, як щось рушається і шелестить серед листя, подумав, що це Миша, і що-духу кинувся туди. Тимчасом це був хвіст Кабана, що сам лежав тихесенько під листям, але зо страху, сам про те не знаючи, рушав хвостом. Своїми гострими пазурами впився Кіт Кабанові в хвіст і почав гризти його зу-

бами. Ошалілий з перестраху і з болю Кабан закричав страшенно і кинувся тікати. Тоді Кіт ще дужче переляканий запускав, згорбився, мов стріла скочив на дуба і поліз догори деревом.

— Ой, лишенько! — скрикнув Медвідь, що згори слідив за ходом битви. — Це-ж мабуть смерть моя лізе!

І він поперся й собі ж горі деревом, тікаючи від лютого ворога, але швидко підхопився на таку тоненьку гіляку, що не видержала його тягару, вламалася і бідний вуйко як колода гепнув з дерева на землю. Та ба, і тут не було коли довго спочивати! Пес, побачивши Лиса, кинувся на нього і вхопив, що правда, не за голову, а тільки за хвіст. Неборака Лис шарпнувся що-сили і, лишивши хвіст у Гривкових зубах, шурнув що-духу. В тій хвилі гепнув і Медвідь з дерева і хоч був ледве живий з болю і зо страху, схопився на рівні ноги та й попер у ліс. Розуміється, що по таких страшнім розгромі всього лицарства не лишилося й Вовкові нічого, як дати ногам знати.

Отак то Пес зі своїми товаришами одержали блискучу перемогу над Вовком, а отрубивши її як слід і постоявши трохи на поляні, пішли радісно додому. А розгромлені лицарі зійшлися далеко в лісі коло Медвежої гаври і почали пригадувати, які то страхіття перетерпіли вони в тій війні.

— Е, не штука було перемогти нас, маючи два карабіни! — мовив Вовк.

— А мені, братчики, адіть, який шмат хвос-
мечем відсікли!—мовив Кабан.

— А я не инакше міркую, тільки на мене
нули бомбу, що так мені весь хвіст гладко відчи-
жила!—говорив Лис Микита.

— А я й не тямлю, що зо мною було,—стої
Медвідь.—Те тільки тямлю, що в перший і останн
раз в життю пробував літати! Хай йому цур! Летіти
ще с'як так, але сідати дуже погано.

31.609

$\phi \frac{I}{K-147}$ 1923

31.609
92 ^{II}
K-147

Л. Франко

Казки